

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

*Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 4 Ἀπριλίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 18

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Πάλι Κλάρα Πέγκοτου;

— Ὅχι! Κλάρα Πέγκοτου Μπαρκή! εἶπε θριαμβευτικὰ ὁ Μπαρκῆς κι' ἔβαλε τὰ γέλια.

Μὲ μιὰ λέξη, εἶχαν παντρευτεῖ πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμές, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λό-
γο εἶχαν μπεῖ στὴν ἐκκλησιά. Ἡ Πέγ-
κοτου ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ γάμος χωρὶς καμ-
μιὰ φασαρία, ὅπως κι' ἔγινε. Μ' ἀγκά-
λιασε καὶ μένα καὶ τὴν Αἰμιλία καὶ μᾶς
εἶπε πὼς θὰ μᾶς ἀγαπᾷ πάντα σὰν
πρῶτα.

Σταματήσαμε σ' ἓνα μικρὸ χάνι, ὅ-
που μᾶς εἶχαν ἐτοιμάσει νὰ φάμε. Ἡ
μέρα μας πέρασε πολὺ εὐχάριστα. Με-
τὰ τὸ φαγητό, ἡ Πέγκοτου μᾶς πῆρε καὶ
πήγαμε περίπατο, ἐνῶ ὁ Μπαρκῆς ἔμει-
νε καθισμένος στὴν καρέκλα του καὶ κά-
πνιζε φιλοσοφικά, εὐχαριστημένος γιατί
«ἡ δουλειά» εἶχε τελειώσει τόσο καλὰ
καὶ τόσο γρήγορα.

Ὅταν νύχτωσε, μπήκαμε πάλι στ' ἀ-
μάξι καὶ στὸ δρόμο κοιτάξαμε τ' ἀστέ-
ρια, Ἐγώ, μὲ τὰ λίγα πού ἤξερα, ἔκα-
να τὸν ἀστρονόμο κι' ὁ Μπαρκῆς μ' ἀ-
κουγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Εἶχε τόση
πεποίθησι στὶς γνώσεις μου, ὥστε θὰ
πίστευε ὅτι κι' ἂν μοῦ περνοῦσε ἀπὸ
τὸ μυαλὸ νὰ τοῦ πῶ.

Εἶχε πιάσει πιά ἡ δυνατὴ ψυχρού-
λα, ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι τοῦ Δανιήλ.
Ἐκεῖ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπαρκή μᾶς ἀπο-
χαιρέτησαν κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ δικό τους
σπίτι. Τότε ἔνοιωσα γιὰ πρώτη φορὰ ὅ-
τι ἔχασα καὶ τὴν Πέγκοτου, κι' ἐκείνο τὸ
βράδυ κοιμήθηκα μὲ μιὰ μυστικὴ λύπη
στὴν καρδιά.

Πρῶτ-πρῶτ πού ξύπνησα, ἡ Πέγκοτου
βρισκόταν πάλι στὸ σπίτι. Μὲ φώναξε ἀπὸ
τὸ παραθυράκι, ὅπως τόκανε κι' ἄλλοτε,
καὶ μετὰ τὸ πρῶινὸ μὲ πῆρε μαζί της
στὸ σπίτι της.

Ἦταν ἓνα ὠραῖο σπιτάκι, καθαρὸ καὶ

κόμμοδο, κι' ἡ Πέγκοτου μοῦδειξε μιὰ κα-
μαρούλα πάνω στὴ σοφίτσα, πού ἦταν

γιὰ μένα, καθὼς μοῦ εἶπε, καὶ θὰ τὴν
εἶχα πάντα στὴ διάθεσή μου, ὅποτε ἤ-
θελα νὰ πάω νὰ μείνω στὸ σπίτι της.

— Ὅσο εἶμαι στὴ ζωὴ, καλέ μου
Δαυὶδ, μοῦ εἶπε ἡ καλή μου Πέγκοτου,
θὰ σοῦ τὴν φυλάω τὴν καμαρούλα σου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ ΜΑΡΙΓΙΤΣΑ ΕΧΕΙ ΜΑΝΙΑ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

έτοιμη και σιγουρισμένη. Κάθε μέρα θά την φροντίζω και θά την καθαρίζω, σά νά σέ περιμένω νάρθεις κάθε πρωί.

Ἐκείνο τό βράδυ λοιπόν κοιμήθηκα σό καινούριο σπιτί τῆς Πέγκοτου. Καί μέ εὐχάριστη ἐκπληξή, εἶδα ὅτι ἡ Πέγκοτου εἶχε βάλει σ' ἕνα ράφι, πλάι σό κρεβάτι, ἕνα παλιό ἐνθύμιο: τό βιβλίό μέ τοὺς κροκοδείλους.

Τό ἄλλο πρωί ἔπρεπε νά γυρίσω σό σπιτί μου, κι' ὁ Μπαρκῆς μᾶς ἔδραλε σ' ἀμάξι και μένα και τῇ Πέγκοτου και μᾶς πήγε. Ὅταν κατέβηκα ἀπό τ' ἀμάξι, μπροστά στήν καγκελόπορτα τοῦ σπιτιοῦ, καί εἶδα τ' ἀμάξι νά φεύγει πάλι και ν' ἀπομακρύνεται, ἔνοιωσα ἄλλη μιὰ φορά, πόσο μοναχός ἦμουν σ' αὐτόν τόν κόσμο. μπροστά σό μεγάλο αὐτό σπιτί, ὅπου δέν κατοικοῦσε πιά κανεῖς πού νά μ' ἀγαπᾷ...

Ἀπό τότε πέρασα ἐκεῖ μέσα ἄθλια ζωή. Ζοῦσα μοναχός, παράμερα, δίχως νά μοῦ δίνει κανένας καμμιά προσοχή. Δέν ἔδλεπα κανένα παιδί τῆς ἡλικίας μου, κι' ἡ μόνη μου συντροφιά ἦταν οἱ θλιβερές μου σκέψεις πού μέ βύθιζαν στή λύπη και στήν ἀπελπισία.

Τί δέ θᾶδινα, γιά νά μπορέσω νά ξαναπάω σό σχολεῖο, ὅσο κι' ἂν ἦταν αὐτοῖς καί σκληρό, γιά νά μάθω κάτι, νά μὴν αἰσθάνομαι τόν ἑαυτό μου νά χάνεται μέρα μέ τὴν ἡμέρα μέσα στήν ἀμάθεια και στήν ἀργία. Δυστυχῶς ὅμως τό ἤξερα, ὅτι τέτοια ἐλπίδα δέ μποροῦσα νά ἔχω, ἀφοῦ κανεῖς δέ μ' ἀγαποῦσε ἐκεῖ μέσα, οὔτε ἐνδιαφερόταν γιά τὴν τύχη μου.

Δέ μπορῶ νά πῶ πῶς μέ κακομεταχειρίζονταν. Οὔτε μ' ἔδερναν, οὔτε τό φαί μου μοῦκοβαν. Ἀλλ' οἱ μέρες περνοῦσαν ἡ μιὰ ὑστερ' ἀπ' τὴν ἄλλη, μῆνες ἔρχονταν ὑστερ' ἀπό τοὺς μῆνες, και κανεῖς δέ συλλογιζόταν τί ἐμεῖλα ν' ἀπογίνω. Ἀν ἦταν ἡ τύχη μου ν' ἀρρωστήσω ἐκείνον τόν καιρό, σίγουρα θά μ' ἀφηναν νά πεθάνω δίχως καμμιά περίθαλψη.

Ὅταν ὁ κ. κι' ἡ δεσποινὶς Μύρτον βρίσκονταν σό σπιτί, ἔτρωγα μαζί τους. Ὅταν ἔλειπαν, ἔτρωγα μοναχός μου. Γιά νά σκοτώνω τόν καιρό, τριγύριζα σό σπιτί ἡ στή γειτονιά, χωρίς κανεῖς νά μέ προσέχει ποτέ.

Μοῦ ἀπαγόρευαν ὠστόσο νά σχετισθῶ μέ ὁποιοδήποτε. Φαίνεται ὅτι φοβόνταν μὴν πιάσω και πῶ παράπονα. Ὁ κ. Σίλιπ, ὁ γιατρός, μοῦδειχνε πολλή συμπάθεια και μέ προσκαλοῦσε πάντα σό σπιτί του. Ἐμένα μ' ἄρεσε τό σπιτί αὐτό και τό γραφεῖο του, ὅπου εἶχε μερικά βιβλία κι' ἀφθονα μπουκαλάκια μέ φάρμακα. Ἀλλά κι' αὐτόν μοῦ ἀπαγόρευαν νά πηγαίνω νά τόν βλέπω.

Οὔτε και στήν Πέγκοτου μ' ἀφηναν νά πηγαίνω. Ἐκείνη ὅμως, πιστὴ στήν ὑπόσχεσή της, μοῦκανε μιὰ ἐπίσκεψη

κάθε βδομάδα και πάντα κάτι μοῦφερνε στά χέρια της. Κάποτε-κάποτε, ἅμα ἐπέμενα πολύ, μ' ἀφηναν νά πηγαίνω ὡς τὸ Γιάρμουθ νά μένω μιὰ μέρα. Τότε ἀνακάμψα, ὅτι ὁ κ. Μπαρκῆς ἦταν λιγάκι «σφιχτός», λιγάκι τσιγκούνης, κι' ἔκρυβε τὰ χρήματά του ὅλα σ' ἕνα σεντουκάκι, πού τό φύλαγε πάντα ἀπό κάτω ἀπό τό κρεβάτι και πού ἔλεγε ὅτι εἶχε μέσα μονάχα παλιά ρούχα και τίποτα ἄλλο. Κι' ἔτσι ἡ καίμενη ἡ Πέγκοτου ἔπρεπε νά κάνει χίλια-δύο τεχνάσματα, γιά νά τοῦ τραβᾷ τὰ χρήματα, πού ἦταν ἀπαραίτητα γιά τὰ ἐξόδα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ διήγησή μου πλησιάζει σέ μιὰ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου, πού τῇ θυμάμαι πάντα μέ φρίκη και πού ἡ ἀνάμνησή της ξαναγυρίζει σά βρυκόλακας μέσα σό νοῦ μου.

Εἶχα βγεῖ ἔξω ἕνα πρωί και περιπλανιόμουν στή γειτονιά, σάν ἀνθρώπος πού τεμπελιάζει δίχως καμμιά δουλειά. Ἐφνικὰ βρέθηκα ἀντίκρου στόν κ. Μύρτον, πού σεργιανοῦσε μαζί μ' ἕναν ἄλλο κύριο. Πῆγα νά προσπεράσω, δίχως νά πῶ τίποτα, δταν ὁ ἄλλος κύριος φώναξε:

— Κύριε Μπρούκ!

— Ὅχι, κύριε, λέγομαι Κόππερφηλδ τοῦ ἀπάντησα ἐγώ.

— Μὰ ἐμένα μ' ἄρεσει νά σέ φωνάζω Μπρούκ! Ἔτσι μ' ἄρεσει! εἶπε ὁ κύριος αὐτός.

Τόν πρόσεξα και γνώρισα τόν κ. Κινιόν, πού ἦταν φίλος τοῦ κ. Μύρτον και συχνά ἐρχόταν σό σπιτί.

— Πῶς τὰ περνᾷς λοιπόν τώρα, Μπρούκ, και μέ τί ἀσχολεῖσαι;

Πρὶν ἀπαντήσω ἐγώ, πήρε τό λόγο ὁ κ. Μύρτον:

— Γιά τὴν ὥρα, μένει σό σπιτί. Σταμάτησε τὰ μαθήματά του και μὰ τὴν ἀλήθεια δέν ξέρω τί νά τόν κάμω.

— Εἶσαι πάντα ἔξυπνο παιδί, Μπρούκ; ρώτησε ὁ κ. Κινιόν.

Πάλι ὁ κ. Μύρτον ἀπάντησε γιά λογαριασμό μου:

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, μυαλό δέν τοῦ λείπει. Ἀλλ' ἀφῆστε τον τώρα, καταλαβαίνω πῶς θέλει νά μᾶς ξεφορτωθεῖ. Ἔτσι εἶναι ἀγρίμι αὐτός, τόν ξέρω ἐγώ.

Ὁ κ. Κινιόν ἔμενε σό σπιτί και ἔκλεινο τό βράδυ. Ἐγὼ ἐτοιμάστηκα νά σηκωθῶ και νά φύγω, μετὰ τό φαγητό, ἀλλά ὁ κ. Μύρτον μέ κράτησε. Κάθησε σοβαρά κι' ἐπίσημα στή θέση του κι' ἡ ἀδελφή του θρονιάστηκε κι' αὐτὴ σό γραφεῖο της. Ὁ κ. Κινιόν ἦταν ὁρθιος μπροστά σό ἀνοιχτό παράθυρο και σφύριζε. Κι' ἐγὼ στεκόμουν και τοὺς κοίταζα ὅλους μέ κρυφὸ καρδιοχτύπι.

— Ἐρεῖς, Δαυῖδ, εἶπε ὁ κ. Μύρτον, πῶς δταν εἶναι κανεῖς νέος, πρέπει νά

ἐργάζεται, ἀντὶ νά χαζεύει και νά κάνει στραβοξυλιές.

— Ὅπως κάνεις ἐσύ, πρόσθεσε ἡ ἀδελφή του.

— Ἰωάννα, ἀφίσε με νά μιλήσω, σέ παρακαλῶ! Δαυῖδ, σό ξαναλέω, δταν εἶναι κανεῖς νέος, πρέπει νά ἐργασθεῖ, κι' ὅχι νά χάνει τόν καιρό του χαζεύοντας. Μάλιστα γιά ἕνα παιδί τῆς ἡλικίας σου και μέ τό χαρακτήρα σου, ἡ ἐργασία εἶναι πολὺ ὠφέλιμη, γιατί θά σέ στήριξῃ, θά σοῦ κόψῃ τὰ τόσα ἐλαττώματα.

— Δέν περνοῦν πείσματα και κακοκεφαλίες, δταν ἐργάζεται κανεῖς: τοῦ τὰ κόβουν μέ τό μαχαίρι! πρόσθεσε πάλι ἡ δεσποινὶς Μύρτον.

Ἐκείνος τῆς ἔριξε μιὰ αὐστηρὴ ματιά γιά νά σωπάσει κι' ἐξακολούθησε:

— Θὰ ξέρεις, φαντάζομαι, Δαυῖδ, ὅτι ἐγὼ δέν εἶμαι πλούσιος. Κι' ἂν δέν τό ξέρεις, σοῦ τό λέγω τώρα. Ὡς τὰ τώρα, σπούδαζες και ξόδευες πολλὰ... Τὰ σχολεῖα εἶναι πολὺ ἀκριδὰ σήμερα...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Καί ξαναγύρισε ὁ Νέννε μιὰ μέρα, σό νησί τό ἀγαπημένο. Ἡ πολύφογγη φωνὴ τοῦ βαποριοῦ ἀκούστηκε σάν κραυγὴ θριάμβου μέσα στήν ἡσυχία πρωῒα. Κατέβηκε βιαστικά ὁ Νέννε τὴ σκάλα, μοίρασε χαμόγελα και χειραψίες σέ ὅσους τὸν ἐπερίμεναν, κι' ἔτρεξε στήν κάμαρά του νά ξεκουραστῇ.

Πλανήθηκε στοὺς ἡσυχούς δρόμους, γύρισε τοὺς ἀντισμένους κήπους, γεμάτους λουλούδια χλωμά, θλιμμένα σάν τό φθινόπωρο τό σιωπηλό.

Καί τότε θυμήθηκε τὴν Ἀδερφή, κι' ἄς βεβαίωνε σὰ παιδιὰτικὰ πείσματά του πῶς δέν ἤθελε ποτέ πιά νά ξαναῖδῃ.

Θλιμμένη τὴν ἀντίκρουσε σό παράθυρο. Κι' ἔτρεξε μέ λαχτάρα:

— Ἡρθᾶ, Νέλλη μου, πάλι.

— Καλῶς τὸ Νέννε.

Μὰ ἡ φωνὴ ἦταν ραγισμένη και τό χαμόγελο δακρυσμένο. Κι' ὁ μικρὸς ἤθελε νά ρωτήσῃ. Μὰ τὰ μάτια τῆς ἀδερφῆς μιλοῦσαν τόσο εὐγλωττα:

— Μὴ ρωτᾷς, Νέννε μου. Μὴ μιλήσεις! Κι' οὔτε νά κοιτᾷς τό βάθος τῶν ματιῶν μου, ζητώντας νά διαβάσῃς τίς ἀμέτρητες λύπες πού τὰκαναν τόσο συχνά νά βουρκώνουν. Μῆτε τὰ πικραμένα χεῖλη νά ρωτήσῃς νά σοῦ ἱστορήσουν τὴ βουδὴ τὴ θλίψη πού τὰ κάνει νά σφίγγονται τόσο συχνά. Δέν καλῶς πιά. Αὐτό σέ φτάνει, ἀδερφούλη;

Κι' ὁ μικροῦλης σκύβει τό κεφάλι. Τί τάχα μπορεῖ νά πῇ;

Ἡ Νέλλη σηκώνεται και πάει ἀργὰ σό παράθυρο. Ρίχνει ἔξω τό βλέμμα. Τὰ βλέφαρα ἀνοίγουν και τὰ νύ-

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

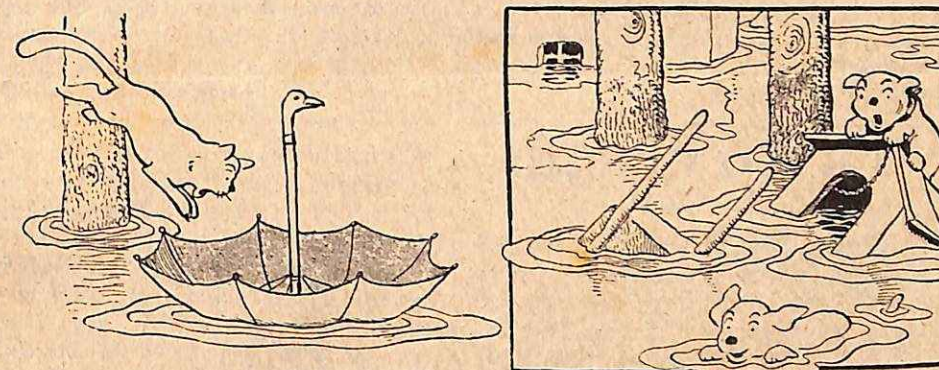
ΙΗ'.

Ἦμουν ἀπελπισμένος, δταν, ἀνάμεσα στά διάφορα πράγματα πού κατέβαζε τό ποτάμι—ζωντανά, ἄψυχα, ψόφια—εἶδα και μιὰν ὀμπρέλλα ἀνοιχτή!

Τὴ γνώρισα ἀμέσως: Ἦταν ἡ ὀμπρέλλα τοῦ κυρίου μου, πού τὴν εἶχα ἀνοίξει πρωτύτερα και τὴν εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτὴ σό διάδρομο.

Τὴν πήρε, φαίνεται, τό νερό πού μπῆκε σό σπιτί και τώρα ἔπλεε στήν ἐπιφάνεια σά βαρκούλα. Νά, ἡ σωτηρία μου! εἶπα ἀμέσως μέ χαρά. Τί καλὰ νά τὴν ἀνοίξω και νά τὴν ἀφήσω ἐκεῖ-πέρα ἀνοιχτή!

Ἐτοιμάστηκα νά πηδήσω και, τὴ στιγμὴ πού ἡ ὀμπρέλλα ἔφτασε ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τό παράθυρό μου, ἔδωσα μιὰ και βρόθηκα μέσα. Ἡ ὀμπρέλλα τραντάχτηκε, ἔγειρε ἀλλὰ δέν ἐβούλιαξε. Κι' ἐξακολούθησε τό ταξίδι της, φέροντας και μένα σάν ἐπιβάτη και σάν καπετάνιο.

Στεκόμουν στή μέση, ἀπάνω στά σύματα, και κρατιόμουν μέ τό ἕνα χέρι ἀπὸ τό... κατάρτι, δηλαδή ἀπὸ τό μαστοῦνι τῆς ὀμπρέλλας, πού εἶχε γιά χερούλι ἕνα κεφάλι πάπιας. Τί ὥραϊα πού ταξίδευα ἔτσι! Καί μαζί μου ταξίδευαν κι' ἕνα πλῆθος ἄλλα ζωντανά, —σκυλιὰ και πάπιες πού κολυμποῦσαν περίφημα, γάτες φοβισμένες μέσα σέ καλάθια ἡ ἀπάνω σέ σανίδια, βρεμένες κόττες μέσα στά κλουβιά τους και πάει λέοντας. Ἀκολουθοῦσαμε ὅλοι τὴν ἴδια διεύθυνση, τόν ἴδιο δρόμο, γιατί τό ἴδιο ποτάμι μᾶς ἔπλεε, πού θά μᾶς ἔβγαζε... ποῖος ξέρει πού! Ἦταν ἕνα ταξίδι πού κανένας δέν ἤξερε τό τέλος του. Θὰ

φτάναμε σέ στεριά, νά πατήσουμε, νά γλυτώσουμε; ἢ θὰ ριχνόμαστε σέ θάλασσα και θὰ χανόμαστε κακοὶ-κακῶς;

Ἀξαφνὰ παρουσιάστηκε στά μάτια μου ἕνα θέαμα πού μέ κατατάραξε:

Ἐνα σκυλί. Ἐνα δυστυχισμένο σκυλάκι, ἦταν ἀνεβασμένο στή σκεπὴ τοῦ λοζοῦ του—λοζοῦς λέμε αὐτὰ τὰ ξύλινα σπιτάκια τῶν σκυλιῶν—και περίμενε τὸν πνιγμό, τό θάνατο! Γιατί τό νερό πού ἀνέβαινε ὀλοένα, θά σκέπαζε σέ λίγο τό σπιτάκι, και τό σκυλί δέν μποροῦσε νά φύγῃ κολυμπώντας, γιατί τό κακόμοιρο ἦταν δεμένο στερεὰ μέ τὴν ἀλυσίδα του.

— Βοήθεια! γαυγίξε σπαραχτικά, μέ μάτια γουλολωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο και τὴν ἀγωνία. Εἶμαι δεμένος!... Λύστε με! θὰ πνιγῶ!...

— Σώπα, σύντροφε, τοῦ φώναξα, κι' ἐγὼ θὰ κάμω γιά σένα ὅ,τι μπορέσω!

— Ἀχ! και τί μπορεῖς νά κάμῃς ἐσύ;

— Θὰ ἰδῇς!

Εὐτυχῶς γιά τό σκύλο, ἡ βάρκα-ὀμπρέλλα μου θὰ περνοῦσε πολὺ κοντὰ ἀπ' τό σπιτάκι του. Ἀφῆσα τό κατάρτι, πῆγα στήν κουπαστὴ—δηλαδή στήν ἀκρὴ—και τὴν κατάλληλη στιγμὴ, ἄπλωσα τὰ χέρια μου κι' ἀπάχτηκα ἀπὸ τὴν

άλυσίδα του σκύλου. "Ετσι ή βάρκα μου κόλλησε στο σπιτάκι και σταμάτησε.

Δέν είχα τώρα παρό να λύσω την άλυσίδα. Δύσκολο βέβαια για ένα γάτο, το κατόρθωσα όμως. Κι' ελεύθερος πιά ο σκύλος, μπόρεσε να πέση στο νερό για να κολυμπήσει. Είχε γλυτώσει.

'Εγώ όμως. Πώς θά ξεκολλούσα τη βάρκα μου από κει-πέρα; Θα περίμενα ως να φύγει απ' τη μέση το εμπόδιο, να σκεπαστή απ' το νερό το σπιτάκι του σκύλου; ..

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΣΙΧΛΟΓΕΝΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποιος βασιλιάς —τόν παλιό καιρό— είχε μια αφάνταστα ωραία κόρη, που ήταν όμως και τόσο περήφανη, ώστε κανένας μνηστήρας δεν της φαινόταν καλός, κι' όποιος έρχόταν να τη ζητήσει, όχι μόνο ξαναγύριζε από κει που ήρθε, αλλά και κοροϊδεύονταν από την αλαζονική βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς ήταν πολύ στενοχωρημένος μ' αυτό το ελάττωμα της κόρης του και πήρε την απόφαση να το διορθώσει. Προκήρυξε λοιπόν μια μέρα ένα μεγάλο πανηγύρι και προσκάλεσε μ' αυτή την ευκαιρία απ' όλα τα βασίλεια πολλούς νέους αξίους να παντρευτούν την κόρη του, για να διαλέξει επιτέλους όποιον της άρεσε.

Την ώρα της εκλογής, όλοι οι μνηστήρες στέκονταν στη σειρά, σύμφωνα με τη θέση τους και την περιωπή τους: βασιλιάδες, πρίγκιπες, δούκες, μαρκήσιοι, κόντρες και στο τέλος οι βαρώνοι. "Επειτα άνοιξε η αντικρινή πόρτα της σάλας και μπήκε σαν ήλιος ή βασιλοπούλα. Προχώρησε προς τους νέους κι' όπως πάντα, για όλους έβρισκε κάτι να περιπαίξει.

"Ενας ήταν παχύς.

— Να ένας ασκός του κρασιού! φώναξε.

"Άλλος ήταν ψηλός.

— Μακρύς κι' αδύνατος δεν έχει χάρη.

Ο τρίτος ήταν κοντόχοντρος.

— Τέτοιο σώμα πόσο μυαλό χωρεί!

Ο τέταρτος ήταν ωχρός.

— Ο θάνατος δίδιος!

Ο πέμπτος που είχε πολύ χρώμα ήταν «σωστός πετεινός!». Του έκτου το σώμα δεν ήταν εντελώς ίσιο.

— Σά χλωρό κλαδί περικαυτό στο φούρνο, φώναξε.

"Ετσι λοιπόν προχωρούσε χαρίζον-

τας από ένα παράνομα στον καθένα, αλλά διασκέδασε περισσότερο μ' ένα νέο βασιλιά που το υπογένηό του σχημάτιζε με το πρόσωπο γωνία.

— Χά, χά, γέλασε, αυτός έχει ένα πηγούνι σαν τ' ράμφος της τσίχλας να τον λέμε Τσιχλογένη! Κι' από εκείνη την ημέρα του βγήκε το παρατσούκλι.

Ο γέρο βασιλιάς ωστόσο θύμωνε πάρα πολύ με το φέρεμά του της κόρης του, και θά την έκανε άμέσως να πάψει, αν δεν έλπιζε ότι στο τέλος θά διάλεγε έναν. Τώρα όμως όρκισθηκε να της δώσει τον πρώτο αξιο φτωχό, έτιω και ζητιάνο που θά περνούσε από το παλάτι.

Λίγες μέρες ύστερ' απ' αυτά, ένας πλανόδιος βιολιστής ήλθε κάτω από τα παράθυρα του παλατιού να παίξει. Μόλις τον άκουσε, ο βασιλιάς διατάζει να τον φέρον μες. Μπήκε λοιπόν με τα παλιά και σκονισμένα του ρούχα και τραγούδησε μπροστά στο βασιλιά και τη βασιλοπούλα. "Οταν τελείωσε, ο βασιλιάς του είπε:

— Τό τραγούδι σου μου άρεσε τόσο, ώστε για να σ' ευχαριστήσω, θά σου δώσω την κόρη μου!

Η πριγκίπισσα τρόμαξε και χλώμιανε, αλλά ο βασιλιάς παρατηρώντας την πρόσθεσε:

— Πήρα όρκο και θέλω να τον κρατήσω, ότι θά σε δώσω στον πρώτο ζητιάνο.

Και χωρίς άλλα λόγια, διέταξε να γίνω άμέσως ο γάμος.

— "Οταν τελείωσε ή τελετή, ο βασιλιάς είπε στην κόρη του:

— Η δουλειά του άνδρα σου σε προτάζει να τον ακολουθής σ' όποια χώρα γυρίζει αυτός· δεν μπορώ λοιπόν να επιτρέψω να μείνεις εδώ.

"Ετσι ο βιολιστής πήρε μαζί του τη γυναίκα του, που ήταν τώρα υποχρεωμένη, για να τον ακολουθή, να σέρνεται σχεδόν από την κούραση της πεζοπο-

ρίας. "Οταν έφτασαν σ' ένα άπέραντο δάσος, ρώτησε ή βασιλοπούλα:

— Σε ποιόν ν' ανήκει άραγε τούτο τ' ωραίο δάσος;

Κι' απάντησε ή ηχώ:

— Είπ' του τρανού του βασιλιά του Τσιχλογένη χτήμα· άντρα σου αν τον έπαιρνες, θάτανε και δικό σου.

— "Αχ! ή τρελή! είπε, τί ευτυχισμένη θά ήμουν αν παντρεύομουν το βασιλιά Τσιχλογένη!

Πέρασαν ύστερα ένα λιθάδι και ρώτησε ποιανού ήταν.

— Του βασιλιά Τσιχλογένη! ήταν πάλι ή απάντηση.

"Επειτα ήλθαν σε μια μεγάλη πόλη και ρώτησε:

— Η ωραία αυτή πολιτεία ποιανού είναι;

— Του βασιλιά Τσιχλογένη, είπε κάποιος.

— "Αχ! ή ανόητη, να μην τον παντρευτώ όταν μου ήλθε ή περίπτωση, είπε λυπημένα ή φτωχή βασιλοπούλα.

— "Ελα, της είπε ο βιολιστής, δεν μ' ευχαριστεί καθόλου, να σου πω, όλη την ώρα να μιλής γι' άλλον άντρα. Δεν είμαι λοιπόν αρκετά καλός μαζί σου;

Σιγά-σιγά έφτασαν σε μια μικρή καλύβα, έξω από την πόλη, κι' είπε πάλι ή βασιλοπούλα:

— Θεέ μου, ποιος να κατοική σ' αυτό το άθλιο καλυδόσπιτο;

— Αυτό είναι το σπίτι μου, απάντησε ο βιολιστής, εδώ θά ζούμε.

Η πριγκίπισσα αναγκάστηκε να σκύψει για να περάσει την πόρτα, κι' όταν μπήκε, ρώτησε:

— Ποο είναι οι δοῦλοι;

— Ποιοι δοῦλοι: απάντησε ο άντρας της, εσύ ή ίδια πρέπει να κάνης αυτό που θέλεις. Τώρα άναψε φωτιά και βάλε πάνω λίγο νερό να ψήσης τη σούπα μας, κι' είμαι αρκετά κουρασμένος.

Η βασιλοπούλα όμως δεν ήξερε τίποτα από φωτιές και μαγειρέματα, κι' έτσι ο ζητιάνος αναγκάστηκε να ψήση τη σούπα μόνος του, κι' αφού επιτέλους έφαγαν, έπεσαν να κοιμηθούν.

Τό πρωτ' ο βιολιστής ξύπνησε τη βασιλοπούλα πολύ νωρίς: σε δυο μέρες της έμαθε να συγυρίζει την καλύβα και να μαγειρεύη το φτωχό τους φαγητό.

— "Οταν τελείωσαν όμως οι λίγες προμήθειες που είχαν, ο άντρας της είπε:

— Εέρεις, δεν μπορεί να βαστάξει πιά αυτό, να μένουμε δηλαδή εδώ χωρίς να κάνουμε τίποτα: έγω λοιπόν θά βγώ να παίξω, και σ' έδω να πλέξης μερικά καλάθια.

Βγήκε στ' δάσος, έκοψε λυγαριές και τις έφερε στην καλύβα: μόλις όμως ή βασιλοπούλα πήγε να δοκιμάση να λυγίση μερικές, τ' σκληρά κλωνιά της αϊμάτωσαν τ' χέρια.

— Βλέπω πως δεν τ' καταφέρνεις,

της είπε ο βιολιστής, καλύτερα θά ήταν να ύφάνης.

— Τί λές;

Καταπίαστηκε να ύφάνη, αλλά οι τραχειές κλωστές την έκοβαν στα δάχτυλα κι' αϊμάτωσαν χειρότερα.

— Βλέπεις, είπε πάλι ο βιολιστής, πόσες δουλειές μου χάλασες; Κακή συμφωνία έκανα να σε πάρω. Τώρα πρέπει να δοκιμάσης, να πουλές τίποτα βάζα και πιάτα από πηλό.

— "Ω, αν έρχόταν κανένας από του πατέρα μου τη χώρα, και μ' έδλεπε στην αγορά να πουλώ πιάτα, σκέφτηκε ή πριγκίπισσα, πόσο θά γελοῦσε μαζί μου!

Μά παρακάλεσε άδικα· έπρεπε ή να κάνη αυτό ή να πεθάνη από την πείνα. Την πρώτη μέρα όλα πήγαιναν καλά, γιατί ο κόσμος αγόραζε από τη βασιλοπούλα που ήταν τόσο όμορφη, κι' όχι μόνο της έδιναν όσα ζητούσε, παρά μερικοί έδιναν το τίμημα κι' άφηναν πίσω το εμπόρευμα.

Με τ' κέρδη εκείνης της ημέρας, τ' δικά της και του άντρα της, έζησαν λίγον καιρό, κι' έπειτα πάλι ο βιολιστής της έφερε άλλα να πουλήση. Τ' πήρε ή βασιλοπούλα, κι' ήλθε και κάθισε στην άκρη μιας γωνιάς της αγοράς, όπως και την περασμένη φορά, για να φαίνεται από παντού.

"Εξαφνα ένας — μεθυμένος ίσως — ουσσάρος έφτασε με καλπασμό, όταν παραπατά το άλογό του, και πέφτει ίσα-ίσα πάνω στα πήλινα που γίνονται θρύψαλα. Η βασιλοπούλα άρχισε να κλαίη και στην ταραχή της, μη ξέροντας τί να κάνη, έτρεχε προς το σπίτι της φωνάζοντας:

— "Αχ, τί θά γίνω, τί θά πη ο άντρας μου, γι' αυτό που έπαθα!

"Οταν τ' διηγήθηκε στο βιολιστή, αυτός φώναξε:

— Ποιός ποτέ σκέφτηκε, να κάτση στη γωνιά του παζαριού να πουλά πιατικά; Καλά, βλέπω ότι δεν είσαι συνειθισμένη σε καμιά δουλειά, έστω και στην πιο κοινή. Πάψε τ' κλάμματα: να, πριν επέρασα από το παλάτι του βασιλιά, και ρώτησα αν θέλουν καμιά γυναίκα, και μου είπαν ότι στην κουζίνα άδειάζει μια θέση. Εκεί λοιπόν θά περνάς και σ' υπό καλά από τώρα, κι' έγω θά μπορέσω χωρίς έννοια να κάνω τη δουλειά μου.

"Ετσι ή βασιλοπούλα εργαζόταν τώρα στην κουζίνα του παλατιού, υποχρεωμένη να κάνη ότι την πρόσταζε ο άρχιμαγειρός. Κάθε βράδυ, έθαζε σε δυο γυάλες, μέσα στις τσέπες της, μερικά φαγά-

μα από όσα είχαν περισσέψει στο παλάτι, και τ' έπερνε στην καλύβα της.

Σε λίγες μέρες είχαν μεγάλη γιορτή για τη στέψη του γιου του βασιλιά: ή φτωχή βασιλοπούλα ήλθε και στάθηκε

σε μια γωνιά δίπλα στην πόρτα της σάλας για να βλέπη. Οι λαμπροί άναμμένοι πολυέλαιοι, οι όωραιοι και μεγαλοπρεπείς προσκαλεσμένοι την έκαναν να μετανοιώνη για την πρωτινή αλαζονεία της, που την κατάντησε τόσο φτωχή και ταπεινωμένη. "Από τις πολυτελείς πιατέλες με τ' σπάνια φαγητά που έφερναν κι' έφερναν οι ύπηρέτες, της έριχναν μερικά κομμάτια που τ' έδωσε στις τσέπες της για να τ' πάρη στο σπίτι.

"Επιτέλους φάνηκε ο βασιλιάς, ο ίδιος — γιός δεν υπήρχε — ντυμένος στα μεταξωτά και στα βελούδα, με χρυσή καδένα γύρω στο λαιμό του. Μόλις είδε στην πόρτα την ωραία βασιλοπούλα, την πήρε να χορέψη μαζί της, με εκείνη τρομαγμένη άρνιόταν, γιατί γνώρισε το βασιλιά Τσιχλογένη που κοροϊδεύε τότε στο παλάτι του πατέρα της! Εκείνος όμως τίποτα! την έφερε στη μεγάλη σάλα του χορού, κι' εκεί έσχισε τις τσέπες της κι' έπεσαν οι δυο γυάλες, απ' όπου πάλι ξεπετάχθηκαν κομμάτια από φαγητά διάφορα και κύλησαν απ' όλες τις μεριές.

"Οταν οι ευγενείς έπισκέπτες είδαν αυτό το θέαμα, έξεπασαν σ' ένα άκρατητο γέλιο, και τ' ό φτωχό κορίτσι ντροπιάστηκε τόσο, που θά ήθελε να ήταν χιλιάδες όργιες κάτω από τη γη. "Ετρεξε με όρμη προς την πόρτα κι' έφτασε τη σκάλα, όταν την πρόφτα-

σε κάποιος και τη σταμάτησε: γύρισε να ιδη· ω, ήταν πάλι ο βασιλιάς Τσιχλογένης.

"Αλλά τώρα την πήρε από το χέρι και της είπε:

— Μη φοβάσαι, έγω κι' ο μουσικός ο άντρας σου που καθόταν στην καλύβα μαζί σου, είναι ένα πρόσωπο γι' άγάπη σου φέρθηκε έτσι: κι' ο ουσσάρος που έπεσε πάνω στα πήλινα, πάλι έγω ήμουν. "Ολα αυτά έγιναν για να τιμωρήσουν τον αλαζονικό σου χαρακτήρα, που σ' έκανε να κοροϊδεύης και να περιφρονής όλους.

Αυτά τ' λόγια ή βασιλοπούλα τ' άκουσε κλαίοντας κι' είπε:

— Σου φέρθηκε τόσο άσχημα που θαρρώ πως δεν άξιζω να είμαι γυναίκα σου.

— "Ολα αυτά πέρασαν, απάντησε ο βασιλιάς, τώρα θά γιορτάσουμε το γάμο που δεν γιορτάστηκε τότε στο παλάτι του πατέρα σου...

Σε λίγο ή βασιλοπούλα ξανάμπαινε, στολισμένη τώρα όπως έπρεπε, κι' ωραία σαν νεράιδα, στη μεγάλη σάλα, όπου την περίμενε πάλι μια έκπληξη, με πολύ ευχάριστη αυτή τη φορά: οι γονείς της μ' όλη την οικογένεια — συνονομήντοι από πριν — ήταν εκεί και τη φιλούσαν...

(Διασκευή απ' το "Αγγλικό") ΕΜΜ. Π. ΚΑΖΙΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JULES CHANCEL

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τό κόκκινο δελτίο του μπαμπά:

— Ναι, τό κόκκινο δελτίο. "Αν θελήσης να μου το εμπιστευής για ένα πρωινό μονάχα, θά καταστρώσω το σχέδιο μου και πιστεύω να πετύχω.

Η Νανέττα στάθηκε διστακτική για μια στιγμή. "Υστερα έκανε στον ένο νόημα να την ακολουθήση, κι' οι δυο μαζί διευθύνθηκαν προς το μαγαζί.

Ο Νικόλας, καθώς είδε την άδελφή του να ξαναγυρίζη με τον άγνωστο, ξαφνιασθηκε σε τέτοιο σημείο, ώστε πετάχτηκε όλόρθος απ' το κάθισμά του. Μά κείνος, μαυτεύοντας την άνησυχία του, τον καθυσήχασε:

— Δεν έχεις να φοβάσαι τίποτα, παλληκάρη μου, είπε. Κι' οι δυο μας άγωνίζομαστε για την αυτή ιδέα. Για να κερδίσω την έμπιστοσύνη σ'ας, θά σ' αποκαλύψω το πραγματικό μου όνομα. Είμαι ο κόμης Τουάρκ, και κατοικώ με ψεύτικο όνομα στην έδον Μονμάρτρης όπου κάνω το μαγαζάκι.

Ο Νικόλας ήσυχασε μ' αυτά τ' λόγια και ο άγνωστος κάθισε δίπλα του και άρχισε να του εκθέτη το σχέδιό του. Η συζήτηση κράτησε πολλή ώρα. Και τό σημείο στο όποιο σκόνταβαν κι' οι

δυο, κι' ο κόμης κι' ο μικρός παπουτσής, ήταν που θά μπορούσαν να βρουν ένα παιδί που να μπορέση ν' αντικαταστήση το Δελφίνο άμα θά τον έβγαζαν απ' το Τέμπλο, έτσι ώστε να ξεγελάσουν για λίγη ώρα τους δεσμοφύλακες του και να άρροπορήσουν την καταδίωξη.

Βρίσκονταν κι' οι δυο τους σε άμηχανία και δεν ήξεραν τί να πούν, όταν ή Νανέττα, που παρακολουθούσε τη συζήτηση σιωπηλή, σηκώθηκε και άποφάσισε να μιλήση κι' αυτή.

— Πολίτη, είπε, ή μάλλον κύριε κόμη, δίχως άλλο σεις ξέρετε καλύτερα και περισσότερα από μένα που δεν είμαι παρά ένα κορίτσι του λαού, μαθημένο μονάχα να πηγαίνω στα χωράφια και να κόβω λουλούδια. Μά, αν επιτρέπετε να πω κι' έγω τη γνώμη μου, θά σ'ας πω τί θά έκανα, για να σώσω το Δελφίνο, αν βρισκόμουν στη δική σας θέση. Τό έχω από πολύ καιρό στο νοῦ μου, και έπειτα γνωρίζω πολύ καλά και τις συνήθειες και τ' κατατόπια της φυλακής. Μπορεί, λοιπόν, να μ' ή σ'ας φανή και τόσο άσχημο το σχέδιό μου.

— Λέγε, έκανε ο κόμης που διασκέδαζε με τό σοβαρό ύφος της μικρούλας.

— Λοιπόν, νά τί θά ἔκανα, εἶπε ἡ Νανέττα κοιτάζοντας μέ προσοχή τὸν κόμη σὰ νάθελε νὰ μετρήσῃ τὸ ἀνάστημά του μέ τὸ μάτι. Ἐχετε πᾶνω κάτω τὸ ἴδιο μπόι μέ τὸν πατέρα μου. Λοιπὸν τὰ ροῦχα του θά σᾶς κάνουν. Θά σᾶς δώσω τὴ σκάλα, τὸ φυτίλι καὶ τὸ ροῖ γιὰ τὸ λάδι, καὶ θά μπούμε οἱ δύο μας μαζὶ στὸ Τέμπλο, ὅπως κάθε μέρα πού μπαίνομε μέ τὸν πατέρα μου.

— Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ κόμης μέ ζωηρὴ περιέργεια.

— Χάρης στὸ δελτίο αὐτό, ἔχομε ἐλεύθερη εἴσοδο στὰ διαμερίσματα τοῦ Δελφίνου· σεῖς θά κάνετε δῆθεν πού φτιάνετε τὰ φανάρια τῆς σκάλας, κι' ἐγὼ θά παραδοκῶ τὴ στιγμή πού θά φύγῃ ὁ Σιμόν. Ἡ καταλληλότερη ὥρα εἶναι κατὰ τίς τέσσερις, ὅταν κατεβαίνει ὁ Σιμόν στὸ θυρωρεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐφημερίδα του καὶ μένει ὕστερα στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὴ διαβάσῃ καὶ νὰ συζητήσῃ τὰ νέα μέ τοὺς ἄλλους. Στὸ διάστημα αὐτὸ βρίσκω ἐγὼ καιρὸ καὶ ἀλλάζω ροῦχα μέ τὸ Δελφίνο· τοῦ φοράω τὸ φόρεμά μου, τὴ σκούφια μου, τὸ σαλάκι μου, καὶ σεῖς βγαίνετε μαζὶ τοῦ ἀνεμόχλητος, κρατώντας τὸν ἅπ' τὸ χεράκι καὶ περνάτε μπρὸς ἀπὸ τὴ μύτη τῶν φρουρῶν, πού δὲν θά σᾶς δώσουν καμμιά προσοχή, καὶ τοῦ μπάρμπα-Ροσσέ, πού κι' ἐκεῖνος τὸ πολὺ-πολὺ θά κροδουνίσῃ τὰ κλειδιά του ὅπως τὸ κάνει πάντοτε γιὰ νὰ μὲ τρομάξῃ.

Ὁ κόμης κι' ὁ Νικόλας ἔμειναν ἀναυδοὶ μπρὸς στὴν ψυχραὴν τόλμη τῆς μικρῆς κόρης καὶ μπρὸς στὴν ἀπλότητα τοῦ σχεδίου τῆς, πού ἦταν πολὺ πιδ εὐκολο νὰ ἐκτελεσθῇ ἅπ' ὅτι τὰ πολὺ-πολοκα καὶ ριψοκίνδυνα δικά τους σχέδια.

— Δίχως ἄλλο, μικρὴ μου Νανέττα, εἶπε ὁ κόμης, τὸ σχέδιο εἶναι λαμπρό. Μὰ δὲ φοβάσαι;

— Τί νὰ φοβῶθῃ;

— Δὲν φοβάσαι νὰ μείνῃς στὴ φυλακὴ ἀντὶ γιὰ τὸν Δελφίνο;

— Μπᾶ! ἔκανε ἡ Νανέττα ξένοιαστα. Ὁ Σιμόν εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος ὥστε νὰ μὴν κάνῃ καμμιά φασαρία. Δὲν τὸν συμφέρει νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι πὼς ἄφησε τὸ πουλὶ νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ φωλιά. Δὲν θά μοῦ κάνῃ τίποτε, ἔννοια σας!

Ὁ κόμης κούνησε τὸ κεφάλι του μέ δυσπιστία.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ, ἐξακολούθησε ἡ Νανέττα, πὼς δὲν θά θυμώσῃ ὁ Σιμόν. Ἐξω φρενῶν θά γίνῃ! Καὶ σίγουρα θά ξεθυμάνῃ ἀπάνω μου τὸ πολὺ-πολὺ μέ κανένα ξυλοκόπημα. Μὰ δὲ θά μὲ νοιάξῃ καθόλου γι' αὐτό. Θάξω τέτοια χαρὰ πού ὁ μικρὸς Καπέτος θά εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ πού ὁ Σιμόν θά σκάξῃ ἀπὸ τὴν φούρκα του γιὰ τὸ παιγνίδι πού θά τοῦ ἔχωμε παίξει, ὥστε οἱ ξυλιὲς θά μοῦ φανοῦν κουφέτα!

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

[Ἀπόψε περιμένουν τὸ Μάρκο, τὸ μεγάλο ξάδελφο, πού λείπει στὴν Ἀγγλία. Στὸ ἐξοχικὸ σπίτι γίνονται ἐτοιμασίες καὶ τὰ παιδιά εἶναι γεμάτα χαρὰ, γιατί θὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι μαζὶ μέ τὸ Μάρκο, πού εἶναι θαυμάσιο παιδί, πρῶτος καὶ στὰ μαθήματα καὶ στὰ παιγνίδια. Στὸ ὠραῖο σαλόνι—σαλόνι πλούσιου ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ—εἶναι μαζεμμένα τὰ τρία ἀδελφία, δηλαδὴ ἡ Κολέττα, ψηλὸ καὶ ξανθὸ κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν, ξένοιαστο καὶ ζωηρό. Ὁ Ἀνδρέας, ἀγρόρι δέκα χρονῶν, πού χώνει τὴ μύτη του παντοῦ καὶ θαρρεῖ πὼς τὰ ξέροι ὅλα. Καὶ τέλος, ὁ μικροῦλης Ντοντός, ἔξη χρονῶν, πού δὲν παραδέχεται ποτὲ νὰ τὸν ἀφίνουν αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὰ παιγνίδια καὶ τὰ σχέδια τῶν ἀδελφῶν του. Λέπει ἡ Μόνικα.

«Ἡ Κολέττα ταχτοποιεῖ τὰ λουλούδια...» (Σελ. 210, στ. γ')

κα, ἐννιά χρονῶν, πού θάλλθῃ ἀργότερα.]

Ντοντός.—Κολέττα, τί λές, θά κάνῃ πάλι τ' ἀλογάκι ὁ Μάρκος, νὰ μὲ πηγαίνει καθάλλω, ὅπως τόκανε πρόπερσι;

Κολέττα.—Χμ, δὲν πιστεύω. Τώρα μεγάλωσες κι' εἶσαι βαρὺς. Θά τοῦ κοπῇ ἡ μέση του τοῦ καίμένου, νὰ σοῦ κάνῃ τέτοια παγνίδια... Μ' ἐμένα ὅμως θά παίξῃ τέννις, αὐτὸς μ' ἔμαθε καὶ νὰ ἰδῇτε πού τώρα θά τὸν νικήσω.

Ἀνδρέας.—Ἐλα δά, καυχησάρα! Ὁ Μάρκος εἶναι τετραπέρατος, κανένας μας δὲν μπορεῖ νὰ τὸν νικήσῃ οὔτε στὸ τέννις, οὔτε πουθενά.

Κολέττα.—Καλὰ τώρα, ἄς τ' ἀφίσουμε αὐτά... Ἡ γιαγιά, ξέρεις, εἶναι βλῆ χαρὰ, πού περιμένει τὸ Μάρκο σήμερα. Εἶπε λοιπὸν νὰ στολίσουμε τὸ σαλόνι. Πάρε τὴν φαλλίδα καὶ πήγαμε μέ τὸ Ντοντὸ νὰ κόψῃς λουλούδια. Ἐγὼ θά ἐτοιμάσω τὰ βάζα καὶ θά σᾶς περιμένω... Μὰ δὲ μοῦ λέτε, πού εἶναι ἡ Μόνικα;

Ντοντός.—Τώρα τὴν εἶδα στὸν κήπο. Καθόταν καὶ διάβαζε ἕνα βιβλίο.

Αὐτὴ ὅλο μέ τὰ βιβλία τῆς γυρίζει. Οὔτε μιλάει καθόλου.

Κολέττα.—Ἔτσι εἶναι αὐτή. Ἀμα τὴ χρειάζεσαι, δὲν τὴ βρίσκεις ποτὲ μπροστά σου.

[Ὁ Ἀνδρέας κι' ὁ Ντοντός βγαίνουν, ἡ Κολέττα συγυρίζει ἐδῶ καὶ κεῖ τὸ σαλόνι, ἐτοιμάζει τὰ βάζα καὶ ὕστερα βγαίνει στὸ παράθυρο καὶ φωνάζει τὰ παιδιά. Ἐκεῖνα γυρίζουν σὲ λίγο φορτωμένα μέ λουλούδια.]

Κολέττα.—Μὴν ἀργήτε. Ὅπου νά-ναι, θαλθῇ ἡ γιαγιά καὶ θέλω νὰ τὰ βρῇ ἐτοιμα.

[Ἡ Κολέττα πέρνει τὰ λουλούδια καὶ τὰ ταχτοποιεῖ μέ πολὺ γοῦστο μέσα στὰ ὠραῖα βάζα. Ὁ Ντοντός τραβᾷ μιὰ μικρὴ πολυθρόνα καὶ θρονιάζεται μέσα ἀναπαυτικά.]

Ντοντός.—Νά, ἐδῶ θά κάθομαι ἐγὼ καὶ θά βάζω τὸ Μάρκο νὰ μοῦ λέει ἐκεῖνες τίς ὠραῖες ἱστορίες πού ξέρει.

Κολέττα.—Ἐτοιμάσου! Τὴν ὁρεξή σου θάχῃ νομίζεις ὁ Μάρκος, νὰ σοῦ λέῃ τώρα παραμύθια.

Ντοντός.—Ἄ, Κολέττα, γιὰ πές μου, τοῦ Μάρκου τοῦ ἄρεσει ἡ κρέμα-σοκολάτα;

Κολέττα.—Γιατί ρωτᾷς;

Ντοντός.—Ξέρεις, περνώντας ἀπὸ τὴν κουζίνα, εἶδα ὅτι ἡ Μαριέττα χτυποῦσε αὐγὰ κι' ἔλυνε σοκολάτα.

Ἀχ, πὼς μοσκοδο-λούσε! Φτιάνει κι' ἄλλα γλυκά, καὶ

μαρέγκες, καὶ τρούφες...

Ἀνδρέας.—Ἐλα τώρα, Ντοντὸ, μέ τίς λυχουδιές σου. Ἐσένα πάντα σοῦ πέφτουν τὰ σάλια σου μ' αὐτά...

Ντοντός.—Γιατί δεῦ, βλέπεις, πᾶς πίσω. Γιὰ θυμῆσου τότε, πού ἔφαγες κρυφὰ τὰ τρίγωνα ἀπὸ τὸ μπουφέ...

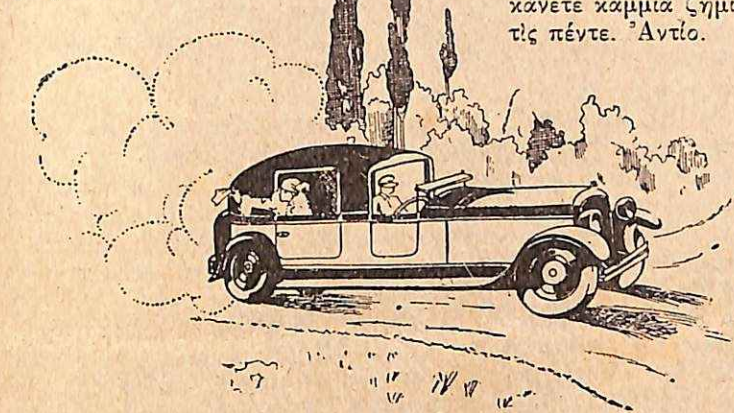
Κολέττα.—Ντοντὸ, τέτοια λόγια νὰ μὴν τὰ λές στοὺς μεγαλύτερους... Γιὰ κοιτάξτε τί ὠραῖα πού εἶναι τὰ λουλούδια μας! ὦ, χαρὰ πού θά νοιώσῃ ἡ γιαγιά ἅμα τὰ ἰδῇ... Μά, παιδιά, τί ἔγινε αὐτὴ ἡ Μόνικα σήμερα; Ἐμεῖς κοπιάζουμε ἐδῶ καὶ συγυρίζουμε, καὶ τοῦ λόγου τῆς κάθεται στὴ μπάντα. Κι' ὅταν θάρθει ὁ Μάρκος, θά νομίζει ὅτι βοήθησε κι' ἡ Μόνικα στὸ συγύρισμα.

[Ἐκεῖνη τὴ στιγμή μπαίνει ἡ Μόνικα, κοντὴ μελαχροινούλα ἐννιά χρονῶν, λιγόλογο κοριτσάκι καὶ μαζεμένο. Κρατεῖ μιὰ παλιά κιτρινωμένη φωτογραφία κι' ἕνα τριαντάφυλλο.]

Μόνικα.—Ἐγὼ εἶμαι, Κολέττα.

Κολέττα.—Ἄ, καλῶς τὴ τὴν κυρία! Τί ἔγινες, καλέ, ἀπὸ τὸ πρῶ;... Καὶ τ' εἶν' αὐτὴ ἡ φωτογραφία;

Μόνικα.—Ξέρετε, ἔφαξα καὶ βρῆκα αὐτὴ τὴ φωτογραφία σ' ἕνα παλιὸ σεντούκι. Εἶναι ὁ Μάρκος, ὅταν ἦταν μικροῦλης, καθισμένος στὰ γόνατα τῆς μαμμιάς του. Θά τὴ βάλω στὴν κάμαρά του, νὰ τὴν ἰδῇ ὅταν θάλλθῃ. Εἶναι τὸ δώρο μου.

«— Πάει! ἔφυγε ἡ γιαγιά! » (Σελ. 211, στ. β')

Ἀνδρέας.—Χαρὰ στὸ δῶρο!

Κολέττα.—Τί ἰδέα κι' αὐτή! Ὅλο κάτι τέτοια σοῦρχονται σένα στὸ κεφάλι. Μὰ τί θά καταλάβῃ ὁ Μάρκος ἀπ' αὐτὸ τὸ κιτρινωμένο πράγμα;

Μόνικα.—Ἐγὼ λέω πὼς θά εὐχαριστηθεῖ.

Ντοντός.—Γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ!

[Μπαίνει τώρα μέσα στὸ σαλόνι ἡ Γιαγιά, ψηλὴ κι' ἡλικιωμένη, καλοντυμένη καὶ γλυκομιλήτη. Λατρεῖ ὅλα τῆς τὰ ἐγγόνια κι' ἡ χαρὰ τῆς εἶναι νὰ τὰχῃ μαζὶ τῆς.]

Γιαγιά.—Ἄ, τί ὠραῖα πού στολίσανε, παιδιά μου. Ἔτσι μπράβο, νὰ εὐχαριστηθῇ ὁ καλὸς σας ἐξαδελφούλης. Ἐγὼ ἐτοιμάζομαι, γιατί σὲ λίγο θά φύγω. Θά πάω στὸ σταθμὸ νὰ τὸν περμένω καὶ νὰ τὸν φέρω. Δὲ βλέπω τὸν ὥρα πότε νάρθῃ νὰ τοῦ δείξω τὸ ραδιόφωνο πού πήρα πρὸς χάριτ του. Ὁ ἡλεκτρολόγος ἤρθε τὸ πρῶτ' καὶ ἔκαμε τὴν ἐγκατάσταση. Μοῦ εἶπε πὼς εἶναι ἐτοιμο νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἔφυγε, γιατί εἶχε βιαστικὴ δουλειὰ στὴν πόλη. Ὅστε τὸ βράδυ θά κἀλειὰ στὴν πόλη.

Γιαγιά.—Ἄ, ἄ!... Ἐγὼ θά πάω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντά.

Κολέττα.—Νὰ κάτσης ἐκεῖ πού κάθεται!

Ντοντός.—Μὰ δὲ θά πάω πολὺ κοντά. [Σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ ραδιόφωνο, καὶ χωρὶς νὰ τοιμᾷ νὰ τ' ἀγγίξει, τὸ ἐξετάζει μέ προσοχή.]

Ντοντός.—Ἄ, ἄ!... Ἐγὼ θά πάω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντά.

Ἀνδρέας.—Τί εἶναι;

Ντοντός.—Ἐδῶ μέσα κάτι τρίζει!... Ἐνὰ ποντίκι! Παιδιά, ἕνα ποντίκι εἶναι μέσα καὶ τρώει τὰ σύρματα!

[Τώρα σηκώνονται ὅλοι καὶ πλησιάζουν τὸ ἔπιπλο.]

Ἀνδρέας.—Ἀλήθεια, ἀκοῦτε ἕνα ἀσθενικὸ κρι-κρι-κρι!... Κάποιος ποντίκι εἶναι μέσα, στοιχηματίζω ὅτι θά τὸ καταστρέψῃ τὸ ραδιόφωνο!

Μόνικα.—Καλέ, πού βρέθηκε τὸ ποντίκι, ἀκόμα δὲν τὸ φέραμε δῶ μέσα τὸ ραδιόφωνο; Εἶναι δυνατό;

Κολέττα.—Καλὸ κι' αὐτό! Δὲν τ' ἀκοῦς, καλέ, πού ροκανίζει τὰ σύρματα... Κρί... κρί... κρί...

ξέρουν κάτι, δίχως νὰ τὸ ξέρουν καθόλου.

Ντοντός.—Ξέρεις, γιαγιά, ἡ Μαριέττα φτιάνει κρέμα σοκολάτα κι' ἕνα σωρὸ γλυκά.

Γιαγιά.—Ξέρω, Ντοντὸ μου, ξέρω. Θά κάνουμε, βλέπεις, λαμπρὴ ὑποδοχὴ, στὸ Μάρκο μας... Λοιπὸν παιδιά, ἐγὼ φεύγω. Κολέττα, τὸ νοῦ σου, νὰ μὴν κάνετε καμμιά ζημιὰ. Θά γυρίσω κατὰ τίς πέντε. Ἀντίο.

[Ἡ γιαγιά βγαίνει καὶ τὰ παιδιά πηγαίνουν στὸ παράθυρο νὰ τὴν ἰδοῦν πού φεύγῃ. Ἀκούγεται νὰ δουλεῖ μηχανὴ ἀπὸ αὐτοκίνητο πού ξεκινᾷ.]

Ντοντός.—Πάει, ἔφυγε ἡ γιαγιά!

Κολέττα.—

Σὲ λίγην ὥρα θά γυρίσῃ πάλι.

[Γυρίζουν ὅλοι μέσα καὶ κάθονται καθένας σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πιά-νουν τὴ συζήτηση.]

Ἀνδρέας.—Τί καλὰ, πού τὸ σκέφθηκε ἡ γιαγιά νὰ φέρῃ ραδιόφωνο. Τό-φερε γιὰ τὸ Μάρκο, ἀλλὰ θά τὸ χαροῦμε ὅλοι μας.

Κολέττα.—Θά τὸ βάζουμε νὰ δουλεύῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ, ἔ;

Ἀνδρέας.—Οὐ, κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὥς τὸ πρῶτ'! Ὁ ἄκοῦμε συναυλίες, χορούς, διαλέξεις, τραγούδια...

Ντοντός.—Μὰ πὼς θά τ' ἀκοῦμε;

Ἀνδρέας.—Σοβαρά!—Μὲ τὰ κύματα!

Ντοντός.—Ἐγὼ θά πάω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντά.

Κολέττα.—Νὰ κάτσης ἐκεῖ πού κάθεται!

Ντοντός.—Μὰ δὲ θά πάω πολὺ κοντά. [Σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸ ραδιόφωνο, καὶ χωρὶς νὰ τοιμᾷ νὰ τ' ἀγγίξει, τὸ ἐξετάζει μέ προσοχή.]

Ντοντός.—Ἄ, ἄ!... Ἐγὼ θά πάω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντά.

Ἀνδρέας.—Τί εἶναι;

Ντοντός.—Ἐδῶ μέσα κάτι τρίζει!... Ἐνὰ ποντίκι! Παιδιά, ἕνα ποντίκι εἶναι μέσα καὶ τρώει τὰ σύρματα!

[Τώρα σηκώνονται ὅλοι καὶ πλησιάζουν τὸ ἔπιπλο.]

Ἀνδρέας.—Ἀλήθεια, ἀκοῦτε ἕνα ἀσθενικὸ κρι-κρι-κρι!... Κάποιος ποντίκι εἶναι μέσα, στοιχηματίζω ὅτι θά τὸ καταστρέψῃ τὸ ραδιόφωνο!

Μόνικα.—Καλέ, πού βρέθηκε τὸ ποντίκι, ἀκόμα δὲν τὸ φέραμε δῶ μέσα τὸ ραδιόφωνο; Εἶναι δυνατό;

Κολέττα.—Καλὸ κι' αὐτό! Δὲν τ' ἀκοῦς, καλέ, πού ροκανίζει τὰ σύρματα... Κρί... κρί... κρί...

Ντοντός, μεριάζοντας:—Οὐ, φοβάμαι! Ἄν πεταχτεῖ ἄξαφνα στὰ μοῦτρα μας!

Ἀνδρέας.—Τώρα τί λέτε νὰ κάνουμε; Ν' ἀφίσουμε τὸ ποντίκι νὰ φάῃ τὰ σύρματα;

Κολέττα.—Δὲν πρέπει νὰ καθήσουμε μέ σταυρωμένα τὰ χεῖρα. Ἡ γιαγιά θά πικραθῇ πολὺ ἂν χαλάσει τὸ ραδιόφωνο τοῦ Μάρκου.

Ἀνδρέας.—Φυσικά. Ἐχομε χρέος νὰ προλάβουμε τὴν καταστροφὴ.

[Πλησιάζει τὸ ραδιόφωνο, γυρίζει τὸ κλειδάκι καὶ ἀνοίγει τὸ κουτί.]

Μόνικα.—Ἀνδρέα, μὴν τ' ἀγγίξουμε!

Κολέττα.—Πάψε σύ, μέ τὴ γκρίνια σου! Θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς τὸ χαλάσῃ τὸ ποντίκι, νὰ μὴν ἀκούσουμε τίποτα ἄποψε; Αὐτὸ θέλεις;

[Μὰ κι' ἀνοίξαν τὸ μηχανήμα, ὅλοι ξεχνοῦν τὸ ποντίκι καὶ κοιτάζουν περιέργω μέσα.]

Ντοντός.—Ἀπὸ ποῦ ἀκούγεται ἡ μουσική;

Ἀνδρέας, δείχνοντας τὸ μεγάφωνο:—Ἀπὸ κεῖ.

Ντοντός.—Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ κουντίσουμε;

Ἀνδρέας.—Καθόλου. Ἄν γυρίσουμε αὐτὸ τὸ χερούλι, λίγο πιδ πάνω, λίγο πιδ κάτω, θά βροῦμε ὅ,τι θέλουμε, Πάρισι, Λονδίνο, Ἰσπανία...

Κολέττα.—Ἐ, δὲν τὸ γυρίζουμε λιγάκι;

Ἀνδρέας.—Καὶ ξέρεις, εἶναι ἡ ὥρα

πού ἔχουν] ἀρχίσει οἱ συναυλίες. Στάσου..

Νά! [Γυρίζει τὸ χερούλι.]

Μόνικα.—Ἐ, τί ἔκαμες ἐκεῖ!... Ἀκούγεται ἕνα κράν! καὶ!... Ἀν σπᾶς οἱ ἀρμονικὲς νότες σταματοῦν... (Σελ. 212, στ. α')

κρά τῆς καίμενης μας τῆς, γιαγιάς!

[Τὸ σαλόνι γέμισε μονομιᾶς ἀπὸ μουσικοὺς ἤχους: βιολιά, πού συνοδεύουν ἕνα σόλο φλόιτο, ὅλα ἡχηρὰ καὶ γλυκύτατα. Τὰ παιδιά ἀκοῦν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα σὰν ἀποσβολωμένα...]

Κολέττα, σιγά, μ' εὐλάβεια:—Ποῦ εἴμαστε τώρα;

Ἀνδρέας.—Φαντάζομαι στὴ Γαλλία, γιατί αὐτὸ τὸ τραγούδι εἶναι γαλλικό.

—«Θύελλα» τῆς *Δήνης*. Νοήματα κοινά κάπως κι' εἰκόνας συνειθημένους. Τοῦ χρειάζεται κάποια πρωτοτυπία. —«Εὐτυχισμένο παιδάκι» τοῦ *Λευκοῦ Κύνου*. Χαριτωμένο σιγ-μύτιτυπο, ἀλλά εἶναι τόσο ἀτελές, ὥστε δὲ στέκεται. Κι' ἡ σκέψις ὑπερβολικὴ. «Βάσανα τῆς ζωῆς» εἶναι νὰ γράφει κανεὶς τὴν ἐκθεσὶ τοῦ; —Κι' ἕνα παράδειγμα πρὸς μίμῃν: «Ἡ *Δυσέγγετη Χαρὰ* ση-μειώνει κάτω ἀπὸ τὸ κομμάτι τῆς «Ἡ ἐξοδος»: «Οἱ λέξεις εἶναι με-τρημένες!» Κι' ἀληθινὰ εἶναι με-τρημένες—κι' ὅμως αὐτὸ δὲν ἐμπο-δίζει νὰ εἶναι ἕνα καλὸ δημοσιεύσι-μο κομμάτι. Ἀποδείξεις ὅτι οὐτε τὸ μέτρημα οὐτε οἱ περιορισμοὶ βλά-πτουν.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταὶ μου, δταν λήγη ἡ συνδρομὴ των, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ με ὑποβάλλουν εἰς τὸν κόπον καὶ τὸ ἐξοδὸν νὰ τὸ ὑπενθυμίζω στὸν καθέ-να ἰδιαιτέρως. Ἡ ἐγκαιρὴ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὐτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀ-νανεούμενα λαμβάνουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931 ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀντικειν-σε ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσότη-ρας, ἄ. (23). Θούλης Τηλαύτης, ἄ. (ΝΑ). Πατριώτης, ἄ. (?+?) Ἀκράτητο Γέλιο, κ. (ΚΒ). Ρα-γισμένο Βιολί, κ. (ΕΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Κύνου τοῦ Ἰονίου* (τὸ ἔλαβα καὶ θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μετὰ τὴν σειρά του.) *Μυρο-βόλον Ἀνδρον* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἡ «ἐμπορικὴ κρίσις» δὲν εἶναι ζήτημα γιὰ παιδιὰ, ὥστε νὰ γράψῃ «Επι-στολὴ δ. κ. Φαίδων») *Βάγκνερ* (εὐ-χαριστῶ πού μου ἔγραψες· ἀλλὰ γιατί ἔτσι δυσανάγνωστα; γράψε μου πὺ καθαρὰ καὶ μετὰ πὺ σκοδρὸ μελάνι.) *Μύρον τῆς Ἀνδρου* (ἔλα-βα καὶ ἔστειλα· τώρα ἐδόθη· θὰ προσέχω μόνο νὰ μὴ γίνεταὶ σύγ-χισις) *Ναπολεὼν* (ἔλαβα, εὐχα-ριστῶ· χαίρω πὺ εἶσαι τώρα κα-λά· δὲν ξέρω γιατί ἡ *Τζίνα* δὲν σοῦ γράφει) *Κυρὰ-Φροσύνη* (καὶ τοῦ χρόνου ἡ Πρωταπριλιά! πολὺ γελάσαμε μετὰ τοὺς ἀλλεπαλλήλους φακέλους πὺ ἔκαμαν τὸ γύρο το-σπιτοῦ) *Ἀππιαρὸν* (αὐτὸ σοῦ ἐ-νέκριναν) *Σκαρβαῖον* (ἔκαμες πολὺ καλὰ· θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ με εὐκρινένας τὴ γνῶμὴ μου ὅπως τὴ λέγω σὲ ὅλους) *Μικρὴν Ἀμαζόνια* (τὰ ἔλαβα ὅλα, περιμέ-νε) *Σόνιαν* (σοῦ ἐξάναστεῖλα τὰ φύλλα 11-12) *Ἄλκιν Στέλλαν* (μάλιστα, ἂν ἐγκριθῇ, μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο θὰ δημοσιευθῇ) *Μα-μαρωμένον Βασιλιάν* (τὰ καλὰ

παιδιὰ δὲν διαβάζουν βέβαια τέτοια γελοῖα βιβλία· ὥστε «οὐδεὶς ἀπό-λετο εἰμὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας»· πολὺ σωστὲς οἱ ἰδέες σου γιὰ τὴ γλῶσσα κι' εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ πὺ εἶπες στὴ γιγασί) *Ἡλιογέννητην* (ἀπῆντησα, νομίζω, σὸ προηγου-μενὸ γιὰ τὸν τίτλο αὐτοῦ τοῦ ποιή-ματος λέγω παραπάνω) *Γλάρον τοῦ Αἰγαίου* (ἔκαμες πολὺ καλὰ πὺ ἀ-φῆσες τὴν «ἀνότην ντροπὴ» κατὰ μέρος· περιμένω τώρα καὶ τὸ κομ-μάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα) *Κρινάκι* (λυσόχαρτο ἔστειλα· δ. κ. Ε. σ' εὐχα-ριστεῖ πολὺ· ἀφοῦ ἦταν ἀπὸ μαθή-ματα, δὲν πειράζει) *Καπετὰν Μιαούλην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολ-λὸν) *Χαραυγὴν* (ἔστειλα τρία τε-τράδια· ἡ Σ. Β. ἔχει πολὺν καιρὸ γὰ μοῦ γράψῃ) *Ἀργυρῖον Ἀοτέρι* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκριναν καὶ χαίρω πολ-λὸν) *Ναουσόπαιδο* (ἔστειλα 6 τε-τράδια· ἔ, βέβαια, αὐτὴ ἡ λέξις δὲν ἔστειλε, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐδούσα· χαίρω ὅμως πὺ τὸ ἀναγνώρισες καὶ ὑπόσχεσαι σὸ ἐξῆς νὰ προσέ-χης· εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί!) *Τόμ-πολιν*· Μαρουσιῶ (μετὰ τὴν εὐχὴ μου λοιπόν, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς σας εἶ-ναι νὰ κάμετε Διαπλάσπουλα ὅλα τὰ Μαρουσιώτικα, καὶ τὰ πορὰ ἀ-κόμη· καὶ θὰ τὸ κατορθώσετε ἀφοῦ ἔχετε τόση θέλησις κι' ἀγάπην σὲ μένα!) *Φαίδωνα Κοντόπουλον* (χαίρω κι' εὐχαριστῶ πολὺ· τὸ σέ-βη μου στὴ μαμμὰ, τὴν παλιά μου φίλῃ· ἔστειλα) *Τριφασαῖο Κου-νούπι*, *Ἰουλιέτταν Ρωμαιοῦν*, *Βε-δουῖνον*, *Μαγολοῦλδον* κτλ. *Μιχαὴλ Γ. Διαλλινῶν*, *Ἀγα-βύριον*, *Μπέταν*, *Σκλάβον Βο-ρειοηπειρώτην* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 'Απριλίου, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 254ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 4 Ἰουνίου.

239. Δεξιόγραφος

Ἀρθρο παίρνεις θηλυκὸ, ἔπειτα... χρόνια πολλά, Τέλος κάποια μετοχή, Κι' ἀνασταίνεις—ξαφνικὸ—Τὸν ἀρχαῖο βασιλιά Πούχε κόρη δυστυχῇ.

Ἀνδalousia

240. Στοιχειόγραφος

Στέκεσαι, καθὼς με βλέπεις Στὸ βιβλίον πὺ διαβάζεις, Καὶ ἂς εἴμ' ἐστὶ μικρὸ... Τὸ κεφάλι ἂν μάφαιρέσεις, Στὸ κεφάλι μάνεβάζεις Καὶ σὸ πρόσωπο διπλὸ. Διαβατάρικο Πουλί

241. Στοιχειοτονόγραφος

Τὸν ἀρχαῖο ποιητὴ Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς Καὶ νὰ τὸν οὐτυονίσῃς, Κι' ἕνα μέλος στὴ σιγμῇ Ἀπὸ τὰ κρὰ θάνατις σου.

Ἡαίλουσση

242. Αἵνιγμα

Τίτλος εὐγενείας τὰρσενικό μου. Στὸ κεφάλι βρίσκεις τὸ θηλυκὸ μου. Ὑλὴ πὺ κολλάει τὸ οὐδέτερό μου.

Λέεγκριν

113. Πνευμῖς

+
+
+
+
****+****
*****+*****

Ὁρίζοντις, ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: σύμφωνον, ὥρα τοῦ ἔ-τους, οὐράνιον σῶμα, ἀπτικὸς συγγραφεὺς, κράτος τῆς Ἀφρι-κῆς. Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος βασιλεὺς.

Χαραυγὴ

244. Κρυπτογραφικόν

123456789=Πτηνὸν
272328 =Εὐτυχὴς πατήρ
321129 =Ἄγιος
4536 =Νῆσος
56134 =Ἐκκρίσις
63168 =Κάτοικος ἑλλ. χώρας
724168 =Εὐαγγελιστῆς
812536 =Πόλις

Χρυσάλλης

245. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος
Στὴν Ἁγία Γραφὴ μὴν ὦρα
Νὰ βρῶ πᾶντα αὐτὴ τὴ χώρα,
Μά...—Καλέ, τὴν εἶπες τώρα!
Ναῖς

246. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἐπιθέτων
Ἡ—χιών. Τὸ—ἀρίον. Τὸ—
βιολί. Ὁ—ἀνεμος. Ἡ—μαθήτρια
Νὰ εὐρεθῶν κατάλληλα ἐπι-
θετα διὰ τάνωτέρω οὐσιαστικά,
ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν τῶν νὰ
σχηματισθῇ κόλις τῆς Ἑλλάδος
Νυφεύλα τ' Ὀυρανὸν

247. Φωνηεντόλιπον

τ-μ-σ-κ-τ-σ-μ
τα-μα-σα-κα-τα-μα-σα-κα-τα-μα-σα-κα

248. Γρίφος

Ἡχώ 1 1
ρικ 1 1
λ' ὀπά 1 1
σκα 1 1
μαθ 1 1
ξειν 1 1

Σαπουνόφουσα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

249. Mixte

oeee - pss - ice

Πανελληνίον Ὀνειρο

250. Rébus

GHETD Iier

9

Vous achetez
Sous le nom
de
ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

23. Πυραλὶς (πῦρ, Ἀλῆς). —
24. Ἑλλήν-Ἑλλην. — 25. Ἀπελ-
λῆς-ἀμελής. — 26. Ὁ σηκός, ἡ
συκὴ, τὸ σύκον. — 27.

28. ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Π Α Λ Ε Φ (Ἑλλάς, ὠδινεν,
ΕΛΒΕΤΙΑ Νέδων, Ἰωνία, Δα-
Λ Ε Ο Α νία, αἰδώς, σέλας.)
Δ Ε Τ Ω Α
Η Ι Ν Ζ — 29-33. Διὰ τοῦ
Σ Φ Α Δ Α Ζ Ω Ο: φόρος, τόπος,
πῶρος, κῆρος, ὅλος. — 34. ΧΡΟ-
ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡΟνης, ΝΟΥ-
μᾶς, ΦΕΙδίας, ΔΟΥρεῖος). — 35-
37. Διάπλαισις, Διάθλασις, Διά-
στασις. — 38. Ἐπιστήμη ἐπιστή-
μης διάφορος (ἐπὶ στή μὲ ἐπὶ
σὴ μῦς διὰ φόρος.)

ΜΗ ΑΣΗΜΟΝΕΙΤΕ πὺς κάθε παρα-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως,
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μετὰ τυπομέ-
νη ταχυία, ἀπ' αὐτὲς μετὰ τις ὁποῖες σας στέλ-
νεται τὸ φύλλο καθε ἐβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ ΛΑ'—277/

Λουλούδι τῆς Χαρᾶς, εὐχαριστῶς. Γρά-
φετε: Ἀρνν Μακρήν, Κωλέττη 3,
Βόλον. **Ντίνης Ἀδερφίτης**

/ ΛΑ'—278/

Ρωμαίου, Δ. Δημοκρατία, Φιλοπόροδος,
Βάτραχος, Τόμπολα. Ξέροντας τὴν ἐλ-
γένησαν σας, ζητῶ τὴν ψήφον σας. **Νὰ ἐλ-
πίω :::** **Μπουπουλίνια**

/ ΛΑ'—279/

ΓΡΑΙΕ ΔΕΙΜΕ, ἀποτέλλομεν ἀεροπορι-
κῶς ΣΤΑΦΙΔΟΥΜΑ, γιὰτι ἐκεῖνα ὁ-
ρισμένως τελείωσαν. Τὰ φάβηρά σου ΜΕ-
ΝΑΧΕΜ καὶ... τί γίνονται; ΒΑΓΚΝΕΡ. ἀ-
πὸ πὺ σου ἦλθε τὸ τηλεγράφημα; μὴ τὸ
λὲς μυστικά, θὰ μὰς παρεξηγήσουν ΦΥΓΙΚΑ.
ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ—ΛΟΕΓΚΡΙΝ

/ ΛΑ'—280/

Ἀνδalousia, μετὰ ἐπαληθεύσιν διευθυνσιν
Ἀ δὲν θὰ λάβῃς γράμμα. **Λούκης Ζέφυρος**

/ ΛΑ'—281/

Ἰουλιέττα Ρωμαιοῦ, νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ
τὴν φῆγῃ, σὴν ἐγγενίαν σου προτι-
μῶν σὸ, **ΞΕΝΟΙΑΤΟΣ ΑΠΑΧΗΣ :::**

/ ΛΑ'—282/

Μὰ νὰ ἀδελφούλα σας χαιρετᾷ, ἀγα-
πητὰ μου Διαπλάσπουλα· μὴν τῆς
ἀρνηθῇτε μὴ ἐκδηλῶσι συμπάθειας τῆς
ἐγγενίης ψυχούλας σας, στέλνοντάς τῃς
ἕνα τετραδιάκι, μὴ καρτοῦλα. Δίσις:
Νίτσαν Μουντάνη, Χανιά Κρήτης διὰ:
Λευκὴν

/ ΛΑ'—283/

τοὺς ἀγαπημένους μου Ἀλεξάνδρα καὶ
Σ Νίκο Μῆκα εὐχόμαι καλὸ Πάσχα.
Ἐλενίτσα Λαναρά

/ ΛΑ'—284/

Συχαίρω τὸ **Ξεφτέρη** τῆς Ἡπειροῦ,
διὰ τὴν ἀρίστην ἐπιτυχίαν σου εἰς τὸ
θέατρον τοῦ Γυμνασίου τὴν 25ην Μαρτίου
Σκλάβος Βορειοηπειρώτης

/ ΛΑ'—285/

Τὸ ὠραιότερον ψευδώνυμον τοῦ Δημο-
φφισματος εἶναι ὁ **ΑΡΗΣ**· πρέπει νὰ
ψηφισθῇ ἀπὸ ὅλους. **Γκαῖτε**

/ ΛΑ'—286/

Αποκαλύψεις: Ζηκωτὸν—Σιγάλας, Θα-
λασσόλοκος—Τατάκης. Νὰ νὰ μάθετε!
Κοσμοκράτωρ

/ ΛΑ'—287/

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ = Ἀντιγρα-
φεὺς, ΚΕΡΑΥΝΟΙ = δὴθεν συλλόγος, Κά-
τω οἱ δὴθεν συλλόγοι, ζῆτω ὁ Κοσμοκρά-
τωρ !!! **Κοσμοκράτωρ**

/ ΛΑ'—288/

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά μετὰ ὅλους· εἰ, Δίσις: κ. Ἰωάννην
Φυρίον. Ἀνδρὸν, διὰ **Γκαῖτε**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐ-
καστος τόμος δοχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ.
28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ
δοχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1930),
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 37 ἐν ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928
τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δοχ.
30 καὶ ραμμένος δοχ. 35. Οἱ δὲ
Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τι-
μῶνται ἕκαστος ἀρραφὸς δοχ. 110
καὶ ραμμένος δοχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δοχ.
5 ὁ ἀρραφὸς καὶ δοχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δοχ. 23 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμ-
μένος.